

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinar declarate de avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatului Ferari Grigore și a inculpatului Boreț Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2015 și a sentinței Judecătorei Buiucani din 10 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe

BOREȚ Vadim Vasili, născut la 10 iulie 1987, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Ștefan Neaga 51, ap. 14.

FERARI Grigore Sergiu, născut la 16 iunie 1984, originar și domiciliat în mun. Chișinău, or. Vatra, str. M. Eminescu 24, ap. 1.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.11.2013 – 10.02.2015;

Instanța de apel: 19.02.2015– 04.03.2015;

Instanța de recurs: 20.05.2015 –24.06.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 10 februarie 2015, Boreț Vadim și Ferari Grigore au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la cîte 6 luni închisoare pentru fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, la 20 decembrie 2010, aproximativ la orele 02.30, Boreț V. și Ferari G. aflîndu-se în fața clubului de noapte „Studio”, amplasat pe str. București 68 din mun. Chișinău, unde împreună cu colegii de la S.A. „Conect” sărbătoreau „Revelionul”, prin participare simplă, împreună și de comun acord cu Buruiană I. și Grosu Vl., încălcînd grosolan și demonstrativ ordinea publică, acționînd cu intenție, în prezența mai multor persoane, care se odihneau în clubul menționat, fără careva motive, l-au batjocorit și numit cu cuvinte necenzurate pe Timpu S., după care în timp ce ultimul a fost îmbrîncit de Buruiană I. și

se afla căzut la pământ, i-au aplicat lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3156/D din 12.01.2011, leziunii corporale medii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal – huliganism, adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunere a rezistenții violente reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, săvârșite de două sau mai multe persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către avocații Mihailov-Moraru V. și Moloșag N. în numele inculpatului Boreț V. și avocatul Plămădeală R. în interesele lui Ferari Gr.

3.1. Avocații Mihailov-Moraru V. și Moloșag N., acționând în interesele inculpatului Boreț V. au solicitat în cererea de apel casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Boreț V., din motiv că în acțiunile ultimului nu se întrunesc elementele componente de infracțiuni prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Apelantul în argumentarea cererii a menționat că sentința se bazează pe probe unilaterale, nefiind luate în considerare prevederile art. 8 Cod de procedură penală - prezumția nevinovăției și toate dubiile se interpretează în favoarea persoanei și art. 6 CEDO - dreptul la un proces echitabil.

La fel, s-a specificat că instanța de fond nu a luat în considerare ca probe, declarațiile lui Buruiană I. conform cărora acțiunile lui Boreț V. au fost îndreptate spre a-l despărți din conflict cu partea vătămată și nicidecum dînșii nu au fost complici întru săvârșirea infracțiunii de huliganism, iar instanța de fond a omis să se expună asupra acestei chestiuni.

Totodată, menționându-se că proba pusă la baza condamnării inculpatului, și anume, sentința din 15.11.2013 în privința lui Buruiană I. și Grosu Vl., care a fost adoptată în urma judecării cauzei în procedura simplificată în baza art. 364/1 Cod de procedură penală, cauza fiind disjunctivă de la prezenta, nu poate fi folosită împotriva lui Boreț V., deoarece astfel fiind încălcat principiul prezumției nevinovăției și dreptul la un proces echitabil a părților.

Tot în acest context, apelantul a indicat că instanța de fond a refuzat inițial să administreze unele probe solicitate de către apărătorul N. Moloșag și anume ridicarea proceselor-verbale ale ședințelor de judecată din dosarul disjunctiv în privința lui Buruiană I. și Grosu Vl., pentru a da citire declarațiilor acestora în favoarea lui Boreț V., ceea ce încalcă principiul egalității și contradictorialității părților în proces.

De asemenea, apărătorul a mai invocat că, instanța de fond nu a luat în considerare existența tuturor declarațiilor martorilor apărării și a omis să se expună și să le aprecieze la justa valoare, or toate dubiile în probarea vinovăției lui Boreț V., urmau a fi

interpretate în favoarea lui, dar nu invers.

Un alt argument important invocat de apelant a fost faptul că instanța nu a apreciat corect calificarea faptei incriminate inculpatului și nu a examinat dacă fapta acestuia întrunește elementele componente infracțiunii de huliganism, nefiind demonstrată intenția lui Boreț V. de a săvârși asemenea acțiuni cu survenirea unor asemenea consecințe în lipsa unui motiv și scop determinat. De asemenea, apelantul a indicat că în cauza deferită judecării s-au încălcat prevederile art. 116 Cod de procedură penală, în particular în partea ce ține de procedura de recunoaștere a persoanelor.

3.2. În continuare, potrivit cererii de apel declarate de avocatul Plămădeală R. în interesele lui Ferari Gr. s-a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, de achitare a inculpatului, dat fiind că în declarațiile părții vătămate Timpu S. se constată divergențe, ceea ce lasă loc de interpretări față de veridicitate lor și trezesc dubii, care urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Cu referire la declarațiile martorilor Trofim V., Faurian I., Spătaru S., Rozmeriță T., date în cadrul ședinței de judecată, s-a specificat că acestea nu corespund celor date în cadrul urmăririi penale, iar divergențele dintre ele nu au fost înlăturate de instanța de fond.

Cu referire la înregistrările video, care au fost vizionate în cadrul ședinței de judecată, apelantul a menționat că, reieșind din cele vizualizate se evidențiază clar care au fost acțiunile lui Ferari Gr. în procesul altercației iscate în noaptea de 20 decembrie 2010, și anume faptul că acesta nu a fost implicat în conflict. Mai mult ca atât, acest argument se confirmă și prin procesul-verbal de examinare a obiectului datat cu 10.01.2015, prin care a fost supusă examinării înregistrarea video de la camerele de supraveghere amplasate la intrarea în clubul „Studio” din 20.12.2012, potrivit căruia s-a constatat faptul neimplicării lui Ferari Gr. în cele întâmplate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2015, pronunțată integral la 01 aprilie 2015, au fost admise cererile de apel declarate de avocații Mihailov-Moraru V. și Moloșag N. în interesele inculpatului Boreț V. și a avocatului Plămădeală R. în numele inculpatului Ferari Gr., cu casarea parțială a sentinței atacate în partea stabilirii pedepsei penale și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Boreț V. și Ferari Gr. au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie 8000 lei.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a reținut că la judecarea cauzei penale instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, a apreciat corect din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității probele prezentate de către acuzatorului de stat, fapt ce a dus la concluziile corecte ale instanței de fond în ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor comise de inculpați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În susținerea acestei statuări, instanța de apel s-a bazat pe declarațiile părții

vătămate Timpu S., declarațiile martorilor: Trofim V., Faurian I., Spătaru S., Rozmerița T., Siminițchi I., raportul de expertiză medico-legală nr. 3156/D din 12.01.2011, procesul-verbal de ridicare din 28.12.2010, procesul-verbal de examinare a obiectului din 10.01.2011, procesul-verbal de recunoaștere a fotografiei din 11.04.2011, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.04.2011.

Deși, avocații V. Mihailov-Moraru și N. Moloș au invocat faptul că, prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 15 noiembrie 2013 inculpatul Buruiian I. a declarat că, acțiunile lui Boreț V. au fost de a-i despărți din conflictul cu partea vătămată, instanța de apel a apreciat critic această poziție a apărării, or, tot prin aceeași sentință, inculpatul Grosu Vl. a declarat că, la data de 20.12.2012 aproximativ la ora 20:30 ieșind din clubul „Studio” unde se odihneau, a observat cum în urma unui conflict inițiat de Buruiian I., Timpu S., Boreț V., Ferrari Gr. au început să se bată.

Mai departe, instanța de apel a menționat că nu poate reține ca fiind întemeiate divergențele invocate de avocatul R. Plămădeală cu privire la declarațiile părții vătămate Timpu S., care a menționat că, *„cine îl lovea și de câte ori, nu poate să declare, deoarece era cu fața în jos acoperit cu mâinile”*, or, această mențiune nu afectează credibilitatea declarațiilor părții vătămate, declarațiile cărora urmează a fi apreciate în contextul împrejurărilor de fapt care au avut loc și a persoanelor care au fost prezente la conflictul desfășurat în acea seară. Astfel, instanța de apel a reținut că, partea vătămată a menționat că, loviturile aplicate cu picioarele în regiunea cutiei toracelui au fost aplicate de către Buruiian I., iar după ce a căzut jos a fost lovit în regiunea coastelor de către Boreț V. și Ferrari Gr.

În contextul dat, s-a mai specificat că, potrivit procesului-verbal de examinare a obiectului din 10 ianuarie 2011, s-a constatat că a fost supusă spre examinare înregistrarea video de la camerele de supraveghere video amplasate la intrarea în discoteca „Studio”. În imagine sunt prezenți cet. Grosu Vl., Buruiian I., Ferrari Gr., Boreț V., Spătaru S., Trofim V. Între cet. Timpu S. și Buruiian I. intervin Ferrari Gr., Grosu Vl. și Boreț V. Conflictul s-a extins spre extremitatea dreaptă a clădirii, unde Buruiian I. îi aplica mai multe lovituri lui Timpu S., care iese spre parcare de automobile. În încăierare a intervenit Spătaru S. și Trofim V. pentru a-i despărți pe Buruiian I. și Timpu S. Fiind îmbrâncit, Timpu S. a căzut jos, cu fața la pământ, poziția capului spre trotuar. Fiind jos de către Buruiian I., Grosu Vl., Boreț V. i-au fost aplicate multiple lovituri cu picioarele pe suprafața corpului și în regiunea coastelor.

Instanța de apel a mai notat că, atunci când martorul Spătaru S. a fost audiat în instanța de fond, amintirile acestuia față de evenimentele petrecute la data de 20.10.2010 au devenit mai nesigure și acest fapt este explicabil doar prin trecerea timpului, atâta timp cât martorul nu pretinde că, faptul recunoașterii persoanei pe nume „Vadim”, care la data de 20.12.2010 i-a aplicat lovituri lui Timpu S., ar fi fost fals.

În consecință, verificând legalitatea și temeinicia pedepsei stabilite inculpatului, și anume, cea sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, instanța de apel a conchis că acesta este prea aspră pentru faptele săvârșite de inculpați.

Prin urmare, instanța de apel luând în considerație toate principiile aplicării pedepsei

penale, cât și criteriile de individualizare a acesteia, precum și faptul existenței circumstanței agravante de săvârșire a infracțiunii în participație și lipsei circumstanțelor atenuante, stabilind că corectarea inculpaților este posibilă și fără aplicarea pedepsei privative de libertate, întrucât li se incriminează săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, inculpații nu au antecedente penale, se caracterizează pozitiv, iar reeducarea lor este posibilă și fără izolarea acestora de societate, fiind echitabilă aplicarea pedepsei penale sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale.

6. Nefiind de acord cu hotărârile adoptate de instanțele ierarhic inferioare, avocatul Plămădeală R. acționând în interesele inculpatului Ferari Gr. și inculpatul Boreț V. au declarat recursuri ordinare.

6.1. Potrivit cererii de recurs ordinar a avocatului Plămădeală R. declarate în interesele lui Ferari Gr. se solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel și a sentinței, în partea condamnării inculpatului în baza art. 287 Cod penal, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului de cele incriminate.

Recurentul specifică că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul hotărârii este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii în baza căreia Ferari Gr. a fost condamnat.

Așadar, apărătorul menționează că consideră hotărârea instanței de apel drept neîntemeiată și ilegală din următoarele considerente.

Instanța de fond în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Ferari Gr. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe, iar, în consecință, acestea trezesc dubii asupra veridicității lor.

Recurentul mai invocă chestiunea de apreciere eronată a probelelor admisă de instanța de apel, în special se referă la modalitatea de apreciere a declarațiilor părții vătămate Timpu S., a martorilor Trofim V., Faurian I., Spătaru S., precizând că declarațiile acestora date în ședința de judecată nu corespund celor date în cadrul urmării penale fiind contradictorii și care respectiv urmează a fi apreciate critic de către instanțele de judecată. Avocatul consideră dubioasă poziția instanței de fond și celei de apel, pentru că au pus la baza condamnării lui Ferari Gr. probele nominalizate fără a face o analiză a acestora în coroborare cu cele de la urmărirea penală.

La fel, recurentul invocă că la baza condamnării lui Ferari Gr. au fost puse declarațiile lui Siminițchi I. și a lui Olaru V., care prezintă probe indirecte și nu reflectă situația reală a circumstanțelor cauzei.

Totodată, se menționează că, referitor la declarațiile lui Bălănuța M., instanța de apel a trecut cu vederea declarațiile respective motivând că o sentință de condamnare nu se poate baza pe presupuneri sau în mod exclusiv pe declarațiile martorilor.

Recurentul opinează că probele administrate în proces nu pot fi considerate pertinente deoarece nu au fost efectuate toate măsurile necesare întru confirmarea veridicității lor, de asemenea, instanța de apel în motivarea deciziei a folosit fraze generale fără careva implicare în realitatea circumstanțelor cauzei și fără o argumentarea

a tuturor motivelor invocate de apărare, fapt pentru care nu s-a dovedit pe deplin că acțiunile lui Ferari Gr. pot fi încadrate în componente de infracțiune de la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În consecință, recurentul a specificat că instanța de apel eronat a apreciat și proba – sentința Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 15 noiembrie 2013 în privința lui Buruian I. și Grosu Vl., iar inculpații au fost lipsiți de dreptul de a face o confruntare cu Buruian I. și Grosu Vl., în vederea clarificării cu certitudine a circumstanțelor cauzei.

De drept, titularul de a declara cererea de recurs o întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

6.2. La 30 aprilie 2015, inculpatul Boreț V. a depus cerere de recurs ordinar, cu solicitarea de a casa hotărârile adoptate de instanțele ierarhic inferioare și a pronunța o nouă hotărâre de achitare în privința sa, invocând că în acțiunile lui nu se întrunesc elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În motivarea cererii de recurs, recurentul invocă că sentința de fond este bazată pe probe unilaterale, instanța nu a oferit o apreciere amplă tuturor probelor administrate, iar declarațiile martorilor, cât și a părții vătămate au fost apreciate eronat, acestea fiind contradictorii cu ceea ce s-a menționat de părți la etapa urmăririi penale.

Totodată, se specifică că instanța de fond a omis să se expună asupra argumentelor părții apărării privind achitarea inculpatului, lipsa complicității și nu a motivat aplicarea unei pedepse atât de aspre.

Astfel, recurentul susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt ce a afectat soluția.

La fel, în textul recursului declarat se indică că instanțele nu s-au expus asupra termenului rezonabil excesiv depășit la soluționare prezentei cauze.

Mai mult, inculpatul opinează că instanța de fond nu a fost în drept să aplice față de dînsul arestul din sala de ședință, dat fiind că nu s-a eschivat nici de la o ședință de judecată desfășurată în timp de patru ani, a fost învinuit de săvîrșirea unei infracțiuni mai puțin grave și a declarat apel, iar acesta are caracter suspensiv.

Prin urmare, recurentul susține că, la caz, nu au fost demonstrate prin careva probe indubitabile vinovăția sa de săvîrșirea infracțiunii incriminate în baza art. 287 alin. (1) lit. b) Cod penal.

De drept, titularul de a declara cererea de recurs o întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatului, menționînd că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală, iar chestiunea de apreciere a probelor nu se referă la erorile de drept, ci la starea de fapt, care urmează a fi apreciată de instanțele ierarhic inferioare în procesul judecării cauzei.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

În cauza deferită judecării, sunt declarate două cereri de recurs, dintre care una este a avocatului Plămădeală R. în interesele lui Ferari Gr. și cealaltă a inculpatului Boreț V., astfel în contextul ce urmează instanța de recurs se va expune punctat asupra soluției de inadmisibilitate adoptate pe marginea acestora.

8.1. Din conținutul recursului declarat de avocatul Plămădeală R. în interesele lui Ferari Gr. se constată că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 6) stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 8) reglementează situația cînd hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Însă, în esență, recurentul critică condamnarea lui Ferari Gr. în baza art. 287 Cod penal, dat fiind că instanțele eronat au reținut în sarcina lui elementele constitutive ale acestei infracțiuni, iar probatoriul administrat și cercetat în cauză nu demonstrează indubitabil vinovăția ultimului, mai mult ca atît instanța de fond în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Ferari Gr. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe, iar, în consecință, acestea trezesc dubii asupra veridicității lor, în particular se are în vedere modalitatea de apreciere a declarațiilor părții vătămate Timpu S., a martorilor Trofim V., Faurian I., Spătaru S., precizînd că declarațiile acestora date în ședința de judecată nu corespund celor date în cadrul urmăririi penale fiind contradictorii și care respectiv urmează a fi apreciate critic de către instanțele de judecată.

La fel, recurentul invocă că la baza condamnării lui Ferari Gr. au fost puse declarațiile lui Siminițchi I. și a lui Olaru V., care prezintă probe indirecte și nu reflectă situația reală a circumstanțelor cauzei.

Recurentul opinează că probele administrate în prezenta cauză nu pot fi considerate pertinente, deoarece nu au fost efectuate toate măsurile necesare întru confirmarea veridicității lor, de asemenea, instanța de apel în motivarea deciziei a folosit fraze

generale fără careva implicare în realitatea circumstanțelor cauzei și fără o argumentare a tuturor motivelor invocate de partea apărării, fapt pentru care nu s-a dovedit pe deplin că acțiunile lui Ferari Gr. pot fi încadrate în componente de infracțiune de la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Așadar, în privința acestor alegații, verificând materialele dosarului în raport cu argumentele din cererea de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate și explică următoarele.

Or, privitor la criticele expuse, se amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci v-a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul Ferari Gr.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, în opinia Colegiului penal criticele recurentului referitor la stabilirea eronată a circumstanțelor de fapt privind aprecierea greșită a probelor ce dovedesc nevinovăția inculpatului în cele incriminate în baza art. 287 Cod penal, nu este incident în cazul supus judecării, din motivul că instanța de fond, cât și cea de apel a făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate.

Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de fond sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Relevant de reținut este și faptul că recurentul solicitând achitarea lui Ferari Gr. în baza art. 287 Cod penal, din motiv că în acțiunile lui se conțin elementele constitutive ale infracțiunii nominalizate, nu aduce în textul recursului vreo argumentare sub acest aspect și nu specifică care anume semne componente lipsesc.

Deci, Colegiu penal reiterează că potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Astfel, statuînd asupra faptului că autorul recursului nu a invocat careva argumente temeinice privitor la pretinsa eroare admisă de instanțe în chestiunea de încadrare juridică a faptelor comise de Ferari Gr. instanța de recurs nu este în drept să completeze textul recursului cu argumente în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect.

8.2. Potrivit textului recursului ordinar declarat de inculpatul Boreț V., se constată că acesta este bazat pe aceleași temeuri de drept ca și recursul avocatului Plămădeală R., astfel nefiind necesară specificarea detaliată a conținutului lor.

În motivarea cererii de recurs, recurentul invocă că sentința de fond este bazată pe probe unilaterale, instanța nu a oferit o apreciere amplă tuturor probelor administrate, iar declarațiile martorilor, cât și a părții vătămate au fost apreciate eronat, acestea fiind contradictorii cu ceea ce s-a menționat de părți la etapa urmăririi penale.

Totodată, se specifică că instanța de fond a omis să se expună asupra argumentelor părții apărării privind achitarea inculpatului, lipsa complicității și nu a motivat aplicarea unei pedepse atât de aspre. La fel, în textul recursului declarat se indică că instanțele nu s-au expus asupra termenului rezonabil excesiv depășit la soluționare prezentei cauze.

Astfel, recurentul susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt ce a afectat soluția.

Așadar, cu privire la alegațiile recurentului în partea ce ține de aprecierea eronată a probelor reținută de către instanțele ierarhic inferioare în prezenta cauză penală, Colegiul penal specifică că în pct. 8.1. din decizia dată a punctat poziția sa privitor la criticele similare invocate de apărătorului inculpatului Ferari Gr., astfel pe cale de consecință, instanța de recurs nu va reveni la cele statuate, respingînd în această parte cele invocate de inculpatul Boreț V., din motiv că criticele sunt vădit nefondate.

Cu privire la faptul că instanța de apel la judecarea apelurilor declarate de părțile apărării nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza căreia atât Boreț V., cât și Ferari Gr. au fost condamnați.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs invocate de recurent nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpaților, iar în sprijinul statuării respective se relevă că, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de

judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Aplicarea corectă și echitabilă a pedepsei este unul dintre principiile de bază a justiției penale. Criteriile de individualizare aplicate de către instanțele de judecată la stabilirea pedepsei determină caracterul personal și proporțional al acesteia.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvîrșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce în urma săvîrșirii infracțiunii. Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal.

De asemenea, se reține că, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvîrșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte: persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvîrșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că, în urma acțiunilor inculpaților lui Timpu S., i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3156/D din 12.01.2011, leziunii corporale medii.

Astfel, Colegiul penal menționează că, pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanța de apel anume în această ordine, fiindu-le stabilite inculpaților termenul de pedeapsă prevăzut de art. 287 alin. (2) Cod penal, sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie 8000 lei. Or, instanța de apel a ținut seama de circumstanțele săvîrșirii infracțiunii incriminate și le-a stabilit inculpaților cea mai blîndă pedeapsă prevăzută de sancțiunea art. 287 alin. (2) Cod penal.

În consecință, Colegiul penal apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanța de fond, ulterior fiind menținută și de instanța de apel, în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și ca urmare corect au fost încadrate în drept acțiunile inculpaților în temeiul art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiind stabilită o corectă determinare și constatare juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite de inculpați și semnele componentei de infracțiune prevăzute de articolul nominalizat.

Prin urmare, constatînd că, în cauză, există o concordan  deplină între dovezile administrate  i situația de fapt stabilită de instanța de apel cu privire la cele s v r ite de inculpații Bore  V.  i Ferari Gr., nefiind identificată de instanța de recurs vreo probă a cărei existen a sau inexisten a să fi fost în mod eronat afirmată de instanța de apel sau al cărei con inut să fi fost redat contrar a ceea ce este evident  i fără posibilitate de controversă, Colegiul penal consideră că nu sunt incidente cazurile de casare prevăzute de dispozi ia art. 427 alin. (1) pct. 6)  i 8) Cod de procedură penală, apreciind ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către ambii recurenți.

Totodată, instanța de recurs constată că majoritatea argumentelor recurentului invocate în cererea de recurs se referă la faptul că instanțele de fond  i de apel au pus la baza condamnării inculpatului în baza art. 287 Cod penal, probe care se contrazic  i sunt declarative  i care au fost ob t nute cu încălcarea legii procesual-penale, aceste probe fiind specificate de recurent.

Însă, se reiterează că chestiunea de apreciere a probelor  ine de starea de fapt a cauzei, iar instanța de recurs este focusată asupra erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare la judecarea unei cauze penale.

Fa a de considerentele ce preced, Colegiul penal specifică că se realizează celor constatate de instanța de fond  i de apel privitor la situația de fapt  i de drept reținută în cauză  i privitor la stabilirea vinovăției inculpaților, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, d nd faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Hot r irea atacată este legală  i întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală  i din atare considerente, recursurile ordinare declarate de recurenți sunt inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

9.  n temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Plămădeală Roman în numele inculpatului Ferari Grigore  i a inculpatului Bore  Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 martie 2015, în cauza penală privind-i pe Bore  Vadim Vasili  i Ferari Grigore Sergiu, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 24 iulie 2015.

Pre edinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru